

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s.r.o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, PSČ 639 00, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem advokátní kanceláře PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK s.r.o., se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, PSČ 118 01, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve Celní ředitelství Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 13. dubna 2011, čj. 3551-2/2011-060100-21, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného, respektive jeho právního předchůdce, ze dne 13. dubna 2011, čj. 3551-2/2011-060100-21, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu v Trutnově ze dne 24. února 2011, čj. 1431-2/2011-126100-033, a toto potvrzeno. Prvoinstanční správní orgán rozhodl tímto rozhodnutím o zajištění celkem 37 párů obuvi v provozovně žalobkyně na adrese Trutnov-Horní Staré Město, Horská 687, a to z důvodu porušování práv duševního vlastnictví. Žalobkyně odůvodnila žalobu v podstatě následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Předně namítala, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že prvoinstanční správní rozhodnutí nemá veškeré náležitosti správního rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, kterými jsou výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Ačkoliv přitom žalovaný sám výslovně uvedl, že „konstatování celního úřadu (uvedené ve výroku), že zadržené zboží vykazuje znaky padělku, je nepřesné“, a dále, že „odůvodnění rozhodnutí o zadržení není obsáhlé a odkazuje se na konstatování porušení ochranné známky č. 7497373 bez dalšího popisu“, přesto překvapivě dovodil, že došlo k důvodnému podezření, že by zadržené zboží mohlo klamat spotřebitele právě pro svoji podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem.

Tento závěr považovala žalobkyně za nepřijatelný, neboť i když se jedná o rozhodnutí předběžné, musí splňovat veškeré formální náležitosti jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí. Musí z něj být bez jakékoliv pochybnosti patrné, ohledně kterých průmyslových práv existuje důvodné podezření na jejich porušování a proč. V konkrétním případě tomu tak však podle žalobkyně nebylo. Absence popisu, jakým způsobem má být právo duševního vlastnictví porušováno, se přitom týká nejen výroku rozhodnutí o zadržení, tak i jeho odůvodnění. To totiž obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv objasnění, jakým konkrétním jednáním mělo být právo duševního vlastnictví porušováno a v čem konkrétně bylo porušení spatřováno. Samotné opsání zákonné dikce však za odůvodnění považovat nelze, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2As 37/2006, podle něhož musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí. Nedostatky odůvodnění spočívající v pouhé formální citaci zákonných ustanovení navíc znemožňují efektivní obranu proti postupu správních orgánů.

Byť k zadržení zboží postačí existence podezření, že je porušováno právo k duševnímu vlastnictví třetí osoby, nemění to nic na tom, že v rozhodnutí o zadržení zboží by mělo být jasně uvedeno, v čem konkrétně je porušení spatřováno, nikoliv paušálně konstatováno, že zboží údajně vykazuje znaky padělku, resp. znaky padělku ochranné známky č. 7497373. Posouzení zadrženého zboží jako padělku považuje žalobkyně za zjevně nesprávné, neboť zadržená obuv je prokazatelně autentická. Nejedná se o výrobky či napodobeniny značky CONVERSE, ani nejsou takto prezentovány a nabízeny k prodeji. Zadržené zboží není a ani nemá ambici být napodobeninou originálních výrobků jiného výrobce, neboť je samo osobě originálním výrobkem. Tvzení celních orgánů o porušení práva k ochranné známce je tak zjevně nesprávné a nedůvodné. Měl-li celní úřad za to, že např. podrážky zadrženého zboží svým tvarem, resp. spíše vzorem porušují právo k ochranné známce č. 7497373, nepochybně by tak v napadeném rozhodnutí uvedl, neboť podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce. A nic jiného předmětnou ochrannou známkou chráněno není.

K tomu žalobkyně dodala, že ohledně ochranné známky č. 7497373 jsou aktuálně vedena dvě řízení ohledně návrhů na její výmaz z důvodu její neplatnosti. Z uvedeného žalobkyně dovozovala, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a

nezákonné. Závěrem dodala, že jí není známo, že by Celní úřad Trutnov provedl jiné šetření ohledně údajného porušení práv k ochranné známce č. 7497373, resp. opatřil jiné důkazní prostředky k prokázání této skutečnosti. Ani žalovaný však nezmiňuje jediný důkaz, z něhož by mohlo vyplývat podezření na porušení práva k uvedené ochranné známce. Žalobkyně rovněž poznamenala, že jí není jasné, z čeho celní úřady dovozují, že společnost NIKE European Operations Netherlands B.V., org. složka, se sídlem V Celnici 1028/10, 110 00 Praha 1, je jakýmsi zástupcem společnosti Converse Inc. Podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, v platném znění, totiž může být odborné vyjádření požadováno od osoby odborně způsobilé k předmětu dozoru, nikoli osobou vybavenou plnou mocí k zastupování údajného poškozeného. Aby mohlo být odborné vyjádření považováno za způsobilý důkaz, musel by celní úřad disponovat důkazem o odborné způsobilosti takové osoby ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Se závěry uvedené společnosti se žalobkyně neztotožňovala.

Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalobkyně se vyjádřila k věci ještě podáním ze dne 30. 6. 2011. V něm s odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedla znaky rozhodnutí předběžné povahy a konfrontovala je s přezkoumávaným rozhodnutím o zadržení zboží. Tato otázka však již byla dořešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č.j. 9 As 27/2013-52 (o tom ještě dále).

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 27. 7. 2011. Odkázal v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že je v něm uvedeno vše významné pro přezkoumávanou věc. Poukazoval na to, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy a jeho účelem bylo zajistit zboží, u kterého vznikly pochybnosti, zda neporušuje některá práva duševního vlastnictví, a to až do doby, než bude ve věci rozhodnuto s konečnou platností. Vzhledem k tomu je měl za vyloučené ze soudního přezkumu.

Žalovaný pokračoval, že jde o ochrannou známku č. 007497373 společnosti Converse Inc., vztahující se pouze na vyobrazení podešve, která je v případě zajištěného zboží obuvi provedena způsobem zaměnitelným s originálním výrobkem a běžný spotřebitel by nebyl schopen rozlišit, zda-li se jedná o originální výrobek či nikoliv. Z rozhodnutí je zřejmé, jaká ochranná známka byla porušena a tvrzení žalobkyně, že daný případ by měl mít vliv na její pověst na trhu, považoval za nesprávný s ohledem na povinnost mlčenlivosti pracovníků celních orgánů.

Neztotožnil se rovněž s tvrzením, že odůvodnění rozhodnutí o zadržení zboží obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, když je v něm odkaz na provedenou kontrolu na provozovně žalobkyně a popis toho, co bylo touto kontrolou zjištěno, tedy že zboží na prodejně skladované a nabízené k prodeji

vykazovalo znaky padělku registrované prostorové ochranné známky č. 007497373, majitele práva společnosti Converse Inc., kdy ochranná známka se vztahuje k podrážce obuvi (dále pak nesprávné lícování podešve, nekvalitní zpracování výrobku, nekvalitní materiál, nízká cena). K žalobkyní zmiňovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2006, sp. zn. 2 As 37/2006, uvedl, že odůvodnění žalovaného rozhodnutí není obsáhlé, ale je z něj zřejmé, jaká ochranná známka byla porušena a že zajištěná obuv má podrážku obdobně provedenou, jako je předmětná ochranná známka.

Žalovaný pokračoval, že podezření z porušení právních předpisů, týkajících se duševního vlastnictví, může vycházet z následujících skutečností:

- kontrolované zboží odpovídá tomu, které je uvedeno v rozhodnutí o přijetí opatření, která vydává a zveřejňuje na svých intranetových stránkách Celní ředitelství Hradec Králové,
- informace získané na základě konzultace přímo s majitelem práva nebo jinou oprávněnou osobou,
- charakter zboží nebo jeho balení,
- kvalita a způsob zpracování nebo použitý materiál jsou odlišné od originálních výrobků,
- způsob balení (vlastní obal, kartonáž) neodpovídá balení originálních výrobků nebo zboží není baleno obvyklým způsobem,
- deklarovaná hodnota zboží je bez zřejmého důvodu v nápadném nepoměru k originálnímu zboží (výjimku může tvořit hodnota zboží v rámci sezonních výprodejů),
- zboží, obal nebo další součásti zboží (např. značky, loga, etikety, nálepky, prospekty návody k použití, doklady o záruce) jsou označeny stejně, podobně nebo zaměnitelně s označením originálního zboží atd.

Zboží, které bylo zadrženo žalobkyní, vyhodnotili pracovníci celního úřadu jako zboží, které vykazuje znaky padělku a následně toto zboží zajistili do doby, než bude ve věci rozhodnuto ve správním řízení konečným způsobem.

Zadržaná obuv má podešev téměř shodnou s registrovanou ochrannou prostorovou známkou, a to včetně grafických prvků, s výjimkou některých drobných detailů (u některých podrážek rozmístění a počet čtverců na podrážce je odlišný od originálu). Nelze tvrdit, že pokud daný výrobek je chráněn např. jinou ochrannou známkou či je ozdoben, označen výrazným prvkem (v tomto případě u dětské obuvi např. postavička kočky „Hello Kitty“), že nemůže porušovat práva duševního vlastnictví jiné ochranné známky. Pracovníci celního úřadu vyhodnotili, že předmětná obuv – podešev obuvi, je zaměnitelná s výše uváděnou ochrannou známkou, a proto učinili další kroky v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele. Z celého případu je zřejmé (neboť zmiňovaná ochranná známka nechrání v tomto případě jinou část obuvi, pouze se vztahuje k podrážce boty), že došlo k porušení práv právě k této části obuvi. Pokud by běžný spotřebitel vedle sebe položil originální výrobek společnosti Converse Inc. podrážkou obuvi nahoru a obuv (opět otočenou podrážkou nahoru) nabízenou na prodejně žalobkyně, jenom těžko by dokázal pouze vizuálním zkoumáním určit, co je originál a co již originál není. Tvzení žalobce, že podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce, je

zavádějící, neboť právě podrážka určuje účel, pro který je daná obuv vyrobena, ať už se jedná o vycházkovou obuv, obuv ke sportovnímu vyžití, domácí obuv atd.

Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 007497373 u mezinárodního úřadu OHIM v Alicante, Španělsko. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Tvzení žalobce, že v současné době jsou vedena dvě řízení týkající se návrhu na výmaz z důvodu neplatnosti této ochranné známky, nic nemění na skutečnosti, že tato známka je stále v platnosti až do doby, než bude zrušena. V případě následného vydání rozhodnutí o prohlášení neplatnosti této komunitární známky by účinky byly ex tunc, tj. jako kdyby ochranná známka nebyla zaregistrována. Nařízení rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství, oddíl – 4 Účinky zrušení a neplatnosti, článek 55 uvádí, že rozhodnutí ve věci porušení, která nabyla právní moci a byla vykonaná před rozhodnutím o zrušení nebo neplatnosti se zpětný účinek zrušení nebo neplatnosti ochranné známky nedotýká. To znamená, že pokud v této věci bude rozhodnuto konečným způsobem a rozhodnutí nabude právní moci ještě před případným zneplatněním předmětné ochranné známky, nemá toto rozhodnutí vliv na projednávaný případ. Z těchto důvodů shledává žalovaný tuto námitku jako nedůvodnou.

Žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť obsahuje všechny náležitosti dle ustanovení § 68 správního řádu. Celní úřad Trutnov požádal dne 25. února 2011 společnost NIKE European Operations Netherlands B.V. org. složka, p. Bursík Daniel, V Celnici 1028/10, 110 01 Praha 1 (dále jen „zmocněnec“) o odborné vyjádření, zda-li zajištěné zboží ne/porušuje práva majitele ochranné známky. Zmocněnci, konkrétně Danielovi Bursíkovi – Brand Protection Manager, byla vydána plná moc společností Converse Inc., respektive Nike Inc., a to pro oprávnění zastupovat společnost u příslušných státních orgánů ČR, ať správních nebo soudních, ve věci ochrany ochranných známek, obchodních názvů, autorských práv, jiných práv k duševnímu vlastnictví (což dále zahrnuje neregistrované ochranné vzory Společenství)Tato plná moc byla doložena k odpovědi, kdy zmocněnec reagoval na žádost o odborné vyjádření, a to dne 10. 3. 2011. Ve svém vyjádření mimo jiné píše, že zajištěné zboží není originálním výrobkem a společnost Converse Inc. neudělila žalobci licenční smlouvu, nejedná se tedy o původní (originální) výrobky společnosti Converse Inc.. Dále dle tohoto vyjádření došlo k porušení práv k ochranné známce této společnosti registrované v ČR UPV a centrální databázi OZ platných pro Evropské společenství pod č. 007497373. Toto vyjádření je pro rozhodování o správním deliktu jedním z důkazů, samotné posouzení je otázkou právní (výkladovou).

Žalovaný pokračoval, že je všeobecně známo, že společnost NIKE je holdingem několika společností, ať už je to Nike Ltd., Nike International Inc. atd. a má svoje dceřiné společnosti rozmístěny po celém světě a jednou z nich je centrála pro evropský trh NIKE European Operations Netherlands B.V., se sídlem Colosseum 1, 1213 NL Hilversum, Nizozemí. Tato společnost má svoji organizační složku v Praze, na adrese V Parku 2294/2, 148 00 Praha – Chodov. Společnost Nike Inc. má rovněž svoje zastoupení pro Českou republiku, a to na adrese V Celnici 10, 11721 Praha. Rovněž je známo, že společnost NIKE Ltd. je vlastníkem dalších známých

společností, mezi které patří Cole HAAN, Converse Inc., Hurley International, LLC, NIKE Golf, UMBRO, Ltd.. Panu Danielu Bursíkovi byla udělena touto společností (Nike Inc.) plná moc k zastupování ve věcech soudních a správních (jak je v plné moci uvedeno). Celním orgánům nepřísluší posuzovat, kdo je v jakém právním vztahu k dané společnosti, pouze lze konstatovat, že pan Daniel Bursík je manažerem ochrany značky společnosti Nike Inc., která je vlastníkem společnosti Converse Inc. a je pověřen touto společností k zastupování ve věcech týkajících se ochranných známek, obchodních názvů, autorských práv, jak to vyplývá z udělené plné moci. Tento doklad dostatečně osvědčuje jeho odbornou způsobilost. Žalovaný zdůraznil, že předmětné odborné vyjádření bylo pouze jedním z podkladů pro celní orgány, které v řízení všechny důkazy vzájemně hodnotí.

Závěrem žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 32 odst. 1 bod. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů je celní úřad oprávněn vstupovat při výkonu kontroly do objektu výrobce, dovozce nebo distributora a vyžadovat předložení příslušné dokumentace a poskytnutí pravdivých informací. Výrobce, dovozce nebo distributor může být celníkem vyzván, aby mu zajistil a předložil odborná vyjádření osoby způsobilé k předmětu dozoru, nebo si k dozoru přizval majitele práva. Z tohoto ustanovení vyplývá, že celník při prováděné kontrole na provozovně mohl toto odborné vyjádření k předmětu dozoru (obuvi) požadovat od žalobkyně.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání, když s tímto postupem vyslovila souhlas jak žalobkyně, tak žalovaný. Vzhledem k tomu přezkoumal žalované rozhodnutí na základě správního spisu podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V dané věci Krajský soud v Hradci Králové již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 27. února 2013, č.j. 30 Af 21/2011-43, jímž vpředu uvedenou žalobu odmítl. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí o zajištění výrobků vydané dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, má předběžnou povahu, a proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. Proti tomuto rozhodnutí však podala žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. prosince 2013, č.j. 9 As 27/2013-52, a to tak, že uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové dne 27. února 2013, č.j. 30 Af 21/2011-43, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V daném případě totiž shledal důvodnou námitku, dle které rozhodnutí o zajištění zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví nemělo charakter předběžného rozhodnutí, neboť stěžovatel (žalobce) neměl zaručenou

možnost bránit se proti zajištění v následném řízení před správním orgánem a soudem. Právě proto Nejvyšší správní soud po podrobném rozboru této otázky uzavřel uvedený rozsudek závěrem, že: „S ohledem na vše výše uvedené lze jednoznačně dojít k závěru, že rozhodnutí podle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění výrobků nebo zboží není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s.“ Účastníkům tohoto řízení byl rozsudek doručen, takže jeho podrobný obsah znají.

Krajský soud se proto věcí znovu zabýval, přičemž byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (viz § 110 odst. 4 s.ř.s.).

Předně je však nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné rovněž připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou - li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na

podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí vydaly správní orgány k tomu věcně příslušné a nejsou postiženy vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 správního řádu). Nejde o rozhodnutí, která by byla nepřezkoumatelná či trpěla takovými vadami řízení, aby to mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Celní úřad Trutnov provedl dne 24. 2. 2011 kontrolu v provozovně žalobkyně na adrese Trutnov-Horní Staré Město, Horská 687, jejímž předmětem byla nabídka a prodej zboží nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takového zboží. V protokolu o ní je zaznamenáno kontrolní zjištění ohledně všech 37 párů bot s tím, že vykazují znaky padělků (nedovolené napodobeniny) shodné s registrovanou ochrannou známkou. V celém protokolu však není uvedeno, se kterou ochrannou známkou. Ta je specifikována až v rozhodnutí o jejich zajištění, vydané Celním úřadem Trutnov téhož dne, tedy dne 24. 2. 2011 pod zn. 1431-2/2011-126100-033. Jednalo se o znaky „padělků registrované prostorové ochranné známky č. 007497373 ev. č. N/OZ/10/00013, majitele práva společnosti Converse Inc., One Hight Street, North Andover, MA 01845, USA (nesprávné lícování podešve, nekvalitní zpracování výrobku, nekvalitní materiál, nízká ceny).“ Hned následujícího dne požádal Celní

úřad Trutnov o odborné vyjádření k uvedené ochranné známce již výše zmiňovaného Daniela Bursíka, jehož odpověď obdržel uvedený správní orgán dne 8. 3. 2011. V ní je uvedeno, krátce řečeno, že všech 37 párů bot poškozuje práva k uvedené ochranné známce a jméno firmy CONVERSE. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 13. dubna 2011, č.j. 3551-2/2011-060100-21.

V něm nejdříve specifikoval kontrolu provedenou pracovníky Celního úřadu Trutnov u žalobkyně v provozovně na adrese: Horská 687, Trutnov – Horní Staré Měst, která byla zaměřena především na zjištění, zda-li nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb, zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, případně zda-li nedochází ke skladování takových výrobků, zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Při jejím provádění pojali příslušníci celního úřadu důvodné podezření, že zboží (obuv), které žalobkyně v provozovně skladuje a nabízí za účelem prodeje, porušuje práva duševního vlastnictví a to konkrétně k registrované prostorové ochranné známce č. 007497373, ev.č. N/OZ/10/00013, majitele práva společnosti Converse Inc.. Dle prvoinstančního rozhodnutí zajištěná obuv – obuv dětská s nápisem „HELLO KITTY“, dětská obuv s nápisem „HANNAH MONTANA“, dámská obuv s nápisem „VICTORY“ (Vty) a dámská obuv s označením „X-DREAM“ různých cenových relací a provedení vykazovala znaky padělku registrované ochranné známky č. 007497373 majitele společnosti Converse Inc., z čehož bylo dovozováno porušení práva duševního vlastnictví, jakož i užití klamavé obchodní praktiky dle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Předmětné zboží bylo zajištěno v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele rozhodnutím Celního úřadu ze dne 24. 2. 2011, č.j. 1431-2/2011-126100-033.

Poté žalovaný zmínil tři okruhy odvolacích námitek, které vypořádal takto:

„Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 7497373 (v podstatě se jedná o vyobrazení podrážky boty s grafickým zobrazením) u mezinárodního úřadu OHIM v Alicante, Španělsko. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Celní orgány jsou na vnitřním trhu oprávněny chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, neboť podle zákona o ochraně spotřebitele vykonávají ochranu vnitřního trhu v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 tohoto zákona s přihlédnutím k ustanovení § 32 a 33 zákona č. 191/1999 Sb.. V tomto případě zajištěná obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., protože se jedná o obuv vyrobenou z kombinací materiálu textilu a pryže a podešev obuvi je obdobně tvarována a nese stejné grafické prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve (viz.námitka č. 2).

Odvolatel namítá, že zajištěná obuv není v žádném případě padělkem jak uvádí Celní úřad Trutnov v napadeném rozhodnutí (viz. námitka č.1). Celní úřad uvedl v napadeném rozhodnutí, že zajištěná obuv vykazuje znaky padělku registrované prostorové ochranné známky č. 007497373 majitele práva společnosti Converse Inc.. Tato formulace se jeví odvolacímu orgánu jako nepřesná, přesnější formulace by měla znít, že zajištěná obuv by mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., protože zajištěná obuv má podrážku obdobně

tvarovanou s obdobnými grafickými prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve.

Odůvodnění rozhodnutí není obsáhlé a odkazuje se na konstatování porušení ochranné známky č.007497373 společnosti Converse Inc. bez dalšího popisu, Přesto z něj lze dovodit, že došlo k důvodnému podezření, že zajištěné zboží by mohlo klamat spotřebitele právě pro podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem. V ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele se používá výraz „které naplňují znaky“, pracovníci celního úřadu vyhodnotili, že zajištěná obuv naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 a z tohoto důvodu celní úřad oprávněně takové výrobky nebo zboží zajistí. Právě výrok rozhodnutí je jádrem každého rozhodnutí a jako takový musí být určitý. Rozhodnutí musí splňovat náležitosti dané ustanovením § 68 správního řádu, výroková část musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, zákonnou normu, resp. právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a označení účastníků řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu) a toto vše výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje. Z těchto důvodů shledává odvolací orgán námitku odvolatele (námitka č. 3) o nepřezkoumatelnosti či vadnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí nemá vady takové intenzity, aby nemohlo na jeho základě proběhnout vlastní správní řízení, jak je uvedeno níže.

Celní úřad postupoval v souladu se zákonem a to v souladu se zněním § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele, kde dozor nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2, § 7 písm. b) a § 14 písm. a) provádějí celní úřady. V případě zjištění výrobků nebo zboží, které naplňují znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, celní úřad v samostatném řízení rozhoduje, zda uvedené zboží ne/klame spotřebitele: „Za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušující některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněného užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku“.

Pracovník celního úřadu je povinen při prokázaném zjištění nabídky zboží, u kterého vzniknou pochybnosti, zda ne/porušuje některá práva duševního vlastnictví (zde zjištění kontrolního orgánu ze dne 24. února 2011 ohledně obuvi nabízené v prodejně odvolatele) uložit zajištění zboží dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele. Podle ustanovení § 23 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, zajištění výrobků nebo zboží podle § 23 odst. 1 trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, popřípadě do doby, než bude prokázáno, že se nejedná o výrobky nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví. Je proto zcela nepochybné, že o osudu zajištěného zboží – obuvi (a implicitně i o právech osob k němu) bude konečným způsobem rozhodnuto až v dalším řízení, v němž bude rozhodnuto o odnětí zboží z dispozice osoby, s ním nakládající, popřípadě ho vlastníci (propadnutí nebo zabrání), nebo naopak o vrácení zboží proto, že zboží neporušuje práva duševního vlastnictví. Zákonem předpokládaná možnost rozhodnutí o vrácení zboží, které neporušuje práva duševního vlastnictví, by bylo samo o sobě postačující pro nápravu případného zásahu do subjektivních práv v právech k zajištěnému zboží.“

Krajský soud citoval tuto část odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela záměrně, neboť se s jeho závěry ohledně užití klamavé obchodní praktiky opřenými o ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a oprávnění celního úřadu zajistit předmětné zboží podle § 23 odst. 6 téhož zákona plně ztotožňuje. Proto na ně také v uvedených směrech odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž.

K věci dále uvádí, že krajský soud přezkoumává správnost zajištění předmětného zboží na základě žalovaného rozhodnutí. Tedy nikoliv jen na základě prvoinstančního rozhodnutí celního úřadu nebo jiného jeho kroku. Proto také bylo třeba posuzovat zákonnost zajištění předmětného zboží ne podle jednotlivých úkonů učiněných v průběhu řízení, izolovaně, nýbrž v jejich souhrnu, poté, co žalované rozhodnutí nabylo právní moci. A krajský soud neshledal, že by došlo k porušení zákona.

Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal s otázkou, o porušení které ochranné známky v dané věci šlo, konstatoval, že jde o práva k ochranné známce, která chrání vzor podrážky boty s jejím grafickým vyobrazením, osvětlil oprávnění celních orgánů chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, jakož i důvody, pro které zajištěná obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc. Ty byly spatřovány v tom, že jde o obuv vyrobenou z kombinací materiálu textilu a pryže a podešev obuvi je obdobně tvarována a nese stejné grafické prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve. Uvedl rovněž na pravou míru námitku žalobkyně, že zajištěná obuv není padělkem dané prostorové ochranné známky, jak je uvedeno v důvodech rozhodnutí celního úřadu, když podle něho mělo být uvedeno, že zajištěná obuv by mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc.. A to z toho důvodu, že zajištěná obuv má podrážku obdobně tvarovanou s obdobnými grafickými prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka. Toto vyjádření totiž odpovídá plně příslušným ustanovením zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně jeho § 5 odst. 2 a § 23 odst. 6, na základě nichž k zajištění zboží došlo. Tuto nepřesnost celního úřadu však nelze mít za vadu, která by měla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. Jednak tuto nedůslednost napravil žalovaný a krom toho je součástí správního spisu příslušná fotodokumentace, včetně vzoru podešve chráněného ochrannou známkou, takže předmět řízení a důvody zajištění musely být všem zřejmé. Žalovaný k tomu dodává, že i „bez dalšího popisu“ v úrovni celního úřadu.

Krajský soud je přesvědčen o tom, že zajištěné zboží naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a proto je byl celní úřad oprávněn zajistit. K jeho rozhodnutí pak dlužno poznamenat, že bylo vydáno v rámci dozoru celních orgánů nad ochranou spotřebitele, kde zcela nepochybně vystupuje do popředí požadavek na flexibilitu rozhodování. Právě vzhledem k tomu ovšem nelze klást na rozhodnutí o zajištění zboží přemrštěné formální nároky. Rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 24. 2. 2011, čj. 1431-2/2011-126100-033, i přes svoji stručnost obsahuje náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení o odvolání. Plyne z něho předmět řízení, zjištění celního úřadu (viz druhý odstavec odůvodnění rozhodnutí), na základě nichž bylo rozhodováno, jsou v něm uvedena ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, která byla porušena a o která se rozhodnutí opírá, rozhodnutí je podepsáno a opatřeno úředním razítkem. Neobstojí proto tvrzení

žalobkyně, v němž se odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 37/2006, že za odůvodnění byla vydávána pouze opsaná dikce příslušného zákonného ustanovení, V kontextu obou souvisejících rozhodnutí proto hodnotí krajský soud rozhodnutí o zajištění předmětné obuvi jako zákonné a přezkoumatelné.

Celní orgány si svá zjištění a závěry o tom, že žalobkyně v daném případě skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse, ověřily ještě u zástupce vlastníka ochranné známky – Daniela Bursíka. Z jeho vyjádření ze dne 6. 3. 2011 jednoznačně plyne, že i podle něho jde o výrobky, které porušují právo k ochranné známce č. 007497373.

Výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Mezi účastníky přitom byla sporná právě otázka posouzení zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse. Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou č. 007497373 a předmětným provedením podrážky u výrobků zajištěných u žalobkyně (podle fotodokumentace kotníčková šněrovací obuv) dospěl rovněž krajský soud k závěru, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Kromě shodné podrážky má totiž velmi podobně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku. Použití této vrchní části obuvi není samo o sobě samozřejmě nijak omezeno, avšak právě ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost zajištěné obuvi s originálními výrobky je přitom natolik markantní, že absence nápisu „Converse“ a pěticípé hvězdy v prostoru mezi reliéfním čtvercováním je z pohledu celkového provedení nepodstatný detail v jinak shodně provedené struktuře podrážky předmětné obuvi. Předmětné výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

Třeba též poznamenat, že posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou je otázkou právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda v konkrétním případě může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou. Nebylo tudíž fakticky ani třeba žalobkyni napadeného stanoviska Daniela Bursíka (viz výše). Jmenovaný totiž nemůže v tomto směru nahrazovat rozhodovací činnost příslušného orgánu. Správní úřad totiž musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na modelu průměrného spotřebitele.

K žalobní námitce, že aktuálně jsou vedena řízení o výmaz ochranné známky č. 007497373, nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala a dosud splňuje všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodáványmi žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodáváných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zajištěné obuvi může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením podrážky a ochrannou známkou Converse a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k jeho rozhodnutí o koupi. Celní orgány zúčastněné na řízení proto postupovaly v souladu se zákonem, když z důvodu zjevně klamavé obchodní praktiky ze strany žalobkyně rozhodly na základě § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění předmětného zboží.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobkyni, která úspěch ve věci neměla. Krajský soud však nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly.

Žalobkyně úspěšná nebyla, a to ani částečně, neboť otázka náhrady nákladů řízení odvisí od konečného výsledku řízení. Bylo proto bezpředmětné zkoumat její případné náklady spojené s řízením o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, kterou proti předchozímu rozhodnutí krajského soudu podala a byla s ní úspěšná.

Vzhledem k tomu bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. 12. 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu